

Víctor-M. Amela – Ima Sanchís – Lluís Amiguet

Joana Santamans, pintora

Tinc 44 anys. Soc barcelonina, però em vaig criar en el paisatge de Montserrat. Estic casada i espero el meu primer fill. Vaig estudiar Disseny Gràfic. Els polítics parlen un altre idioma amb què jo no em sento compresa. Defenso el respecte per tots els éssers vius. Tots som un. Sento una comunió amb la natura

“Jo veig els animals com budes”

ALEX GARCIA

Com ens veu una balena

El gran Antonio Tabucchi descriu a *Dama de Porto Prim* com una balena veu els homes: “Sempre molt enfeïnats, i amb llargues extremitats que agiten amb freqüència. I són molt poc rodons, sense la majestuositat de les formes consumades i suficients, i amb un minúscul cap mòbil en el qual sembla concentrar-se tota la seva estranya vida”. Santamans no pinta humans, prefereix els animals amb els seus pelatges acolorits, els insectes, les plantes. Té quadres impactants de criatures que et miren des d'un altre lloc i llibres meravellosos plens de vida, com *Cuaderno de naturaleza*, *Vida botánica*, *Bestiario ilustrado*, i ara publica *Animals invisibles* (Nòrdica i Capitán Swing) amb textos de Gabi Martínez, Jordi Serrallonga i pròleg de Viggo Mortensen.

Però la manera que cadascú té de veure el món, el teu bagatge i la teva combinació de partícules, és única, i com més afi hi ets, com més et coneixes, més t'acceptes, més pur ets, més pots aportar al món.

Vostè fa quadres, llibres, dissenya teles...

Faig el que em fa il·lusió. L'art no ha de ser elitista. Y m'agrada col·laborar, perquè veiem com som quan ens relacionem.

Aprèn coses dels animals?

Jo volia ser biòloga, i quan pinto, per interioritzar l'animal he d'entendre'l, amarar-hi. Sovint folro tota una habitació de milers de papallones i allà visc immersa abans d'escollir quina vull pintar.

I s'assessora amb experts?

Tinc un expert en insectes, un altre en papallones, un altre en ocells, un altre en mamífers i un altre en peixos. M'apassiona aprendre com les diferents espècies s'han adaptat a la vida. Pinto formes de vida que tenen aquesta aparença tan diferent a la nostra. Em sembla meravellos que la vida hagi esculpit totes aquestes formes.

Jo veig els animals com budes, perquè estan fora del discurs mental en el qual vivim immersos els humans i que és la nostra potència i la nostra desgràcia. Vivim atrapats en el passat i pendent del futur, però els animals són en el present, i això és molt inspirador. Prefereixo tenir penjada a la paret una vaca que em mira que un humà inquiet.

Els animals són més bonics que nosaltres.

Tenen colors, pelatges, hi ha tanta bellesa! En aquesta societat en la qual la bellesa és tan important i que adorem els guapos i les guapes, si te n'allunyes una mica penses: “Que lletjos que som”, llargaruts, sense pèl, tan desprotegits. I som molt matutssers, hem perdut la saviesa de l'entorn, i això cal recuperar-ho.

Sens dubte.

Estem tan lligats a les construccions mentals i al nostre estimat asfalt. L'altre dia vaig tenir un problema i caminava plorant pel carrer, però vaig veure com es gronxaven les fulles, vaig sentir el vent a la cara i vaig pensar: “Aquesta és la realitat, de què et preocupes?...”. És necessari sortir a la natura, allunyar-se d'aquella xarxa mental que hi ha sobre els nostres caps i dins d'ells.

Si observes un escarabat, al·lucines.

...I si no tens temps d'observar un escarabat et perds la vida. El ritme cada vegada és més trepidant, és una bogeria, i no sé si estem preparats. Tenim el sistema nerviós totalment alterat. Quan surts a la natura i camines, respires, mires el cel, veus l'amplitud, tot s'ordena. Jo crec que si només ets a l'asfalt acabes trasbalsat.

Viu immersa entre espècies i pinzells.

Per a mi és important recuperar l'ofici de pintor. L'art conceptual és molt mental, està superbé, però a mi m'interessa l'art que va de cor a cor, l'essència i l'ofici.

Ima Sanchís

Vostè pinta la vida. Si, bàsicament fauna i flora. M'inspira la vida: la seva mirada, els seus colors, els seus pelatges. I és infinita.

Els seus insectes són meravellosos.

Si els miro amb lupa són al·lucinants. Tot el món viu, quan tu pares a observar-lo, és increïble. Per a mi és un exercici de meditació.

Observar?

Si, observar en detall et porta a ser present, la qual cosa és la clau de la vida. Tanta ment ens impedeix de viure. Thich Nhat Hanh, portant-li la contrària a Descartes, deia alguna cosa així com “penso massa, per tant no visc la vida”.

Què veu quan mira?

Que tots som cèl·lules i partícules del mateix organisme, quan tu veus la vida des d'aquest ancoratge, no pots destruir perquè és com auto-destruir-te.

Com ha arribat fins aquí?

Al meu pare li agrada molt la natura i els animals. Era economista, com la meua mare, i va acabar muntant una granja de conills.

Llavors va tenir una bona infantesa.

Els meus pares són dues grans persones amb molt mala relació. Es van separar quan jo tenia 6

anys. No va ser fàcil, però això m'ha fet molt resilient. I eren molt alternatius.

En quin sentit?

Pertanyien a una gran comunitat, seguidors de Carlos Castaneda, meditadors, budistes. Sempre m'he sentit una bestiola rara. No vam tenir mai tele a casa. Vaig créixer fent preguntes.

Això és bo.

Tots dos van donar ales a la meua creativitat. Vaig estudiar i vaig treballar en disseny gràfic. Massa normes, i d'un dia per l'altre me'n vaig anar a Londres a treballar en un Starbucks, això em permetia tenir el cap lliure per pintar.

Autodidacta?

Si, comprava llibres en les quals dibuixava tot el que veia per aprendre a mirar. I a còpia d'experimentar he aconseguit crear-me el meu ecosistema, però no he buscat tenir una identitat com a artista, la meua forma de ser ha sortit a la superfície.

I quina és aquesta manera de ser?

Hi ha hagut tants grans creadors en la història, i han fet coses tan meravelloses!, que et pots sentir tan insignificant que et venen ganes de deixar-ho, perquè no els arribes ni a la sola de la sabata.

Ja.

Víctor-M. Amela – Ima Sanchís – Lluís Amiguet

Joana Santamans, pintora

Tengo 44 años. Soy barcelonesa, pero me crié en el paisaje de Montserrat. Estoy casada y espero mi primer hijo. Estudié Diseño Gráfico. Los políticos hablan otro idioma con el que yo no me siento comprendida. Defiendo el respeto por todos los seres vivos. Todos somos uno. Siento una comunión con la naturaleza

“Yo veo los animales como budas”

ÀLEX GARCIA

Usted pinta la vida. Sí, básicamente fauna y flora. Me inspira la vida: su mirada, sus colores, sus pelajes. Y es infinita. **Sus insectos son maravilla.**

Si los miras con lupa son alucinantes. Todo el mundo vivo, cuando te paras a observarlo, es increíble. Para mí es un ejercicio de meditación.

¿Observar?

Sí, observar en detalle te lleva a estar presente, que es la clave de la vida. Tanta mente nos impide vivir. Thich Nhat Hanh, llevándole la contraria a Descartes, decía algo así como “pienso demasiado luego no vivo la vida”.

¿Qué ve cuando mira?

Que todos somos células y partículas del mismo organismo, cuando tú ves la vida desde este anclaje, no puedes destruir porque es como auto-destruirte.

¿Cuál ha sido su historia para llegar hasta aquí?

A mi padre le gusta mucho la naturaleza y los animales. Era economista, como mi madre, y acabó montando una granja de conejos.

Entonces tuvo una buena infancia.

Mis padres son dos grandes personas con muy mala relación. Se separaron cuando yo tenía 6

años. No fue fácil, pero eso me ha hecho muy resiliente. Y eran muy alternativos.

¿En qué sentido?

Pertenecían a una gran comunidad, seguidores de Carlos Castaneda, meditadores, budistas. Siempre me he sentido bicho raro. Nunca tuvimos tele en casa. Crecí haciendo preguntas.

Eso es bueno.

Ambos dieron alas a mi creatividad. Estudié y trabajé en diseño gráfico. Demasiadas normas, y de un día para otro me fui a Londres a trabajar en un Starbucks, eso me permitía tener la cabeza libre para empezar a pintar.

¿Autodidacta?

Sí, compraba libretas en las que dibujaba todo lo que veía para aprender a mirar. Y a base de experimentar he conseguido crearme mi ecosistema, pero no he buscado tener una identidad como artista, mi forma de ser ha salido a flote.

¿Y cuál es esa forma de ser?

Ha habido tantos grandes creadores en la historia, ¡y han hecho cosas tan maravillosas!, que te puedes sentir tan insignificante que te entran ganas de dejarlo, porque no les llegas ni a la suela del zapato.

Ya.

Pero la manera que cada uno tiene de ver el

Cómo nos ve una ballena

El gran Antonio Tabucchi describe en *Dama de Porto Prim* cómo una ballena ve a los hombres: “Siempre muy ajetreados, y con largas extremidades que agitan con frecuencia. Y son muy poco redondos, sin la majestuosidad de las formas consumadas y suficientes, y con una minúscula cabeza móvil en la que parece concentrarse toda su extraña vida”. Santamans no pinta humanos, prefiere los animales con sus pelajes coloridos, los insectos, las plantas. Tiene cuadros impactantes de criaturas que te miran desde otro lugar y libros maravillosos llenos de vida, como *Cuaderno de naturaleza*, *Vida botánica*, *Bestiario ilustrado*, y ahora publica *Animales invisibles* (Nòrdica y Capitán Swing), con textos de Gabi Martínez, Jordi Serrallonga y prólogo de Viggo Mortensen.

mundo, tu bagaje y tu combinación de partículas, es única, y cuanto más afín eres a eso, cuanto más te conoces, más te aceptas, más puro eres, más puedes aportar al mundo.

Usted hace cuadros, libros, diseña telas...

Hago lo que me hace ilusión. El arte no tiene que ser elitista. Me gusta colaborar, porque vemos como somos cuando nos relacionamos.

¿Aprende cosas de los animales?

Yo quería ser bióloga, y cuando pinto, para interiorizar al animal tengo que entenderlo, empaparme. A menudo forro toda una habitación de miles de mariposas y ahí vivo inmersa antes de escoger cuál quiero pintar.

¿Y se asesora con expertos?

Sí, tengo un experto en insectos, otro en mariposas, otro en pájaros, otro en mamíferos y otro en peces. Me apasiona aprender como las distintas especies se han adaptado a la vida. Pinto formas de vida que tienen esta apariencia tan distinta a la nuestra. Me parece maravilloso que la vida haya esculpido todas estas formas.

...

Yo veo los animales como budas, porque están fuera del discurso mental en el que vivimos inmersos los humanos y que es nuestra potencia y nuestra desgracia. Vivimos atrapados en el pasado y pendientes del futuro, pero los animales están en el presente, y eso es muy inspirador. Prefiero tener colgada en la pared una vaca que me mira que un humano inquieto.

Los animales son más bonitos que nosotros.

Tienen colores, pelajes, ¡hay tanta belleza! En esta sociedad en la que la belleza es tan importante y que adoramos a los guapos y las guapas, si te alejas un poco piensas: “Qué feos que somos”, larguiruchos, sin pelo, tan desprotegidos. Y somos muy torpes, hemos perdido la sabiduría del entorno, y eso hay que recuperarlo.

Sin duda.

Estamos tan ligados a las construcciones mentales y a nuestro amado asfalto. El otro día tuve un problema y andaba llorando por la calle, pero vi como se mecían las hojas, sentí el viento en mi cara, y pensé: “Esta es la realidad. ¿de qué te estás preocupando?...”. Es necesario salir a la naturaleza, alejarse de esa red mental que hay sobre nuestras cabezas y dentro de ellas.

Si observas un escarabajo, alucinas.

...Y si no tienes tiempo de observar un escarabajo, te pierdes la vida. El ritmo cada vez es más trepidante, es un poco locura, y no sé si estamos preparados. Creo que tenemos el sistema nervioso totalmente alterado. Cuando sales a la naturaleza y caminas, respiras, miras el cielo, ves la amplitud, todo se ordena. Yo creo que si solo estás en el asfalto, acabas desquiciado.

Vive inmersa entre especies y pinceles.

Para mí es importante recuperar el oficio de pintor. El arte conceptual es muy mental, está superbien, pero a mí me interesa el arte que va de corazón a corazón, la esencia y el oficio.

Ima Sanchís

‘El Girona juga a RAC1’

Amb Miquel Agut i l’equip d’@EsportsRAC1

Dissabte, 5 de juny, a les 21 h

ALMERIA vs. GIRONA

PLAYOFF ASCENS A PRIMERA

Ho patrocina:

#frac1
rac1.cat

